

Arrest

nr. 336 442 van 24 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94/2
1030 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 september 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in 2002.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 februari 2024. Op 29 februari 2024 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 mei 2025 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 24 juni 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Palestijnse nationaliteit en bent u geboren in Khan Younis op (...) 2002. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U vervolgde de lagere school.

U verliet Palestina op 18 januari 2023 omwille van de moeilijke levensomstandigheden en de constante oorlog. U reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland waar u aankwam op 25 januari 2023. U diende er een verzoek om internationale bescherming in en verkreeg deze op 3 mei 2023.

In Griekenland vond u het moeilijk om werk te vinden waarmee u voldoende verdiende om ook een woonplaats te kunnen betalen. Ook was er weinig overheidssteun, geen medische zorg en beperkte toegang tot taallessen.

Eind juli, begin augustus 2023 was u aan het werk toen de politie binnenviel en jullie arresteerde. U werd gedurende 10 uur vastgehouden en diende twee keer voor de rechtbank te verschijnen. Uiteindelijk vernam u één maand later dat alles in orde was.

Ook werd u tot twee keer toe beroofd in oktober 2023. U verbleef in een verlaten huis en er vielen 's nachts gemaskerde mannen binnen. U liep weg en alles wat jullie er achter lieten, werd gestolen. U gaf dit ook aan bij de politie.

Op 28 februari 2024 verliet u Griekenland en reisde u naar België. De dag nadien diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: docs van UNRWA; uw Palestijnse identiteitskaart; uw Griekse verblijfskaart; uw oranje kaart; uw Griekse reispas; een screenshot van uw Facebookaccount; uw Palestijns paspoort; uw Palestijnse geboorteakte.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn –zijnde de Eurodac Search result dd. 29/02/2024, de Eurodac Marked Record dd. 4/03/2024 en uw Griekse documenten- blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegian.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegian.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en taallessen (CGVS, p.7, 9, 11) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft de toegang tot taallessen stelt u louter dat u niet geïnformeerd werd over de toegang tot taallessen, maar er blijkt niet uit uw verklaringen dat u zelf ook maar enig initiatief nam om taallessen te zoeken (CGVS, p.9).

Voorts maakt u gewag van problemen rond huisvesting. Er dient echter te worden vastgesteld dat u eerder beperkte stappen nam om aan een woning te geraken. Zo blijkt niet dat u, toen u nog in het opvangcentrum verbleef, reeds op zoek ging naar huisvesting voor wanneer u na ontvangst van uw documenten het centrum diende te verlaten (CGVS, p.7). Ook zou u enkele dagen op straat hebben verbleven, maar nadien werd u geholpen door andere mensen die u onderdak aanboden (CGVS, p.7).

Ook stelt u dat u moeilijk werk kon vinden in Griekenland (CGVS, p.7). Echter slaagde u er wel in bepaalde jobs te doen en 300 euro te betalen voor uw paspoort (CGVS, p.6, 7, 9). Ook stelt u dat u zo'n 3 000 euro verdiende met uw werk (CGVS, p.10). Verder beperkte u zich in uw zoektocht naar werk tot het aanspreken van Arabieren die u tegenkwam of in hotels informeren of u er kon werken (CGVS, p.10). Er blijkt uit uw verklaringen niet dat u zich beriep op officiële instanties in uw zoektocht naar werk.

Uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op

https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf. U legt hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u op de DVZ dat u een AFM had (Bijkomende vragen M-status Griekenland) terwijl u op het CGVS stelt dat u dit niet heeft (CGVS, p.6). Dit zet dan ook vraagtekens bij uw algemene geloofwaardigheid.

Ook maakt u gewag van ontoereikende gezondheidszorg in Griekenland (CGVS, p.11) en stelt u dat u niet in het bezit was van een AMKA (CGVS, p.6). Dit kan echter niet overtuigen. Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooiën van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents and socio-economic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Uw bewering dat u niet wist wat een AMKA was en dat niemand u erover vertelde (CGVS, p.10-11) kan niet overtuigen. Het is aan u zich te informeren over de nodige documenten in Griekenland. Tevens bracht u wel de nodige volharding en administratieve geletterdheid aan om een reisdocument aan te vragen (CGVS, p.6-7). Het CGVS wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet automatisch een reisdocument krijgen, maar pas nadat de betrokkene hiertoe een specifiek verzoek heeft ingediend bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De persoon die internationale bescherming geniet, moet ook bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40eur betalen. De begunstigde van internationale bescherming moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>).

De hoger vermelde informatie in verband met de AMKA toont overigens aan dat zelfs moest u de nodige stappen om uw AMKA in orde te brengen niet hebben gezet, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van toegang tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landen rapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Bijgevolg is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Er dient tevens te worden opgemerkt dat u geenszins enige moeite deed om medische zorg te bekomen in Griekenland. Zo stelt u dat u uw been brak, maar gewoon thuis bleef en niet naar een dokter ging of enige vorm van medische hulp zocht (CGVS, p.11). Nadien wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat het louter een verstuikte enkel betrof (ibid.). In België was u wel in staat om zelf op zoek te gaan naar medische hulp (ibid.). Dit is niet ernstig.

Waar uit uw verklaringen zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland twee keer het slachtoffer bent geworden van een beroving (CGVS, p.14) moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Immers blijkt uit uw verklaringen geenszins dat het een systematische persoonlijke vervolging betreft. Tevens kunnen er ook vraagtekens gezet worden bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen. Immers stemmen uw verklaringen op het CGVS niet overeen met de verklaringen die u aflegde op de DVZ. Daar stelde u namelijk

dat u maar één keer werd aangevallen en spreekt u niet over een beroving. U stelt dat ze u sloegen (vragenlijst CGVS, vraag 4). Op het CGVS stelt u dan weer dat dit twee keer gebeurde, maar stelt u dat u wegliep en ze de spullen stalen die iedereen in het huis achterliet. Over enige vorm van fysiek geweld naar u toe spreekt u dan weer niet (CGVS, p.14). Ook stelt u dat u gepoogd zou hebben dit aan te kaarten bij de politie (CGVS, p.14). Het is echter opmerkelijk dat u hier dan geen documenten van zou hebben gekregen (ibid.). Ook zou u nadien niet meer terug naar de politie zijn geweest voor een stand van zaken (ibid.). Dit kan dan ook niet overtuigen en ondermijnt te meer de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Tot slot zou u één keer gearresteerd zijn door de politie toen u aan het werk was (CGVS, p.12). Het is wederom vreemd dat u stelt tot twee keer toe voor een rechtbank te hebben moeten verschijnen, maar dat u geen idee heeft van wat u beschuldigd werd of ook maar enig document kan voorleggen van deze gebeurtenis (CGVS, p.12, 13). Dit ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan. Tevens zou u nadien gewoon zijn vrijgesproken en lijkt het erop dat het vooral uw werkgever was die geïnterviewd werd door de autoriteiten (CGVS, p.13). Er kan uit dit incident dan ook geen nood aan internationale bescherming in uw hoofd worden vastgesteld.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Zo bevatten uw documenten van UNRWA, uw Palestijnse identiteitskaart, uw oranje kaart, uw Palestijns paspoort en uw Palestijnse geboortekaarte louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan. Uit het screenshot van uw Facebookaccount kan ook niets worden afgeleid aangaande uw situatie in Griekenland. Dit werpt dan ook geen nieuw licht op bovenstaande vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw regio van herkomst."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), de artikelen 48 tot en met 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/33/EU), de artikelen 4 en 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), de artikelen 33, 34 en 35 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB CGVS), het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en van zorgvuldigheid (de verzoekende partij bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel).

2.2. De verzoekende partij geeft vooreerst een korte theoretische uiteenzetting met betrekking tot een aantal van de bepalingen en beginselen die volgens haar geschonden zijn en de hiermee verband houdende rechtspraak.

Voorts voert zij een betoog inzake de samenwerkingsplicht, waarbij zij aanvoert dat de bestreden beslissing – die volgens haar zeer beknopt is – en het toegezonden administratief dossier niet voldoende (recente), concrete informatie of documenten bevatten over de situatie van vluchtelingen in Griekenland, waardoor er door de verwerende partij geen passend onderzoek werd verricht naar de mogelijkheid van interne bescherming en de beslissing niet geldig werd gemotiveerd. De verzoekende partij wijst daarnaast op de

omstandigheden waaronder het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, nu het werd geleid door een functionaris van het Europees Agentschap voor Asiel (EUA):

“Het onderhoud werd geleid door een functionaris van het Europees Agentschap voor Asiel (EUA). Hoewel deze functionaris niet belast was met de uiteindelijke besluitvorming, is diens rol bij het afnemen van het interview onmiskenbaar een wezenlijk onderdeel van de procedure bij het CGVS.

Er bestaat geen enkele garantie dat de EUA-functionarissen beschikken over een opleiding die gelijkwaardig is aan die van de protection officers van het CGVS. Derhalve kan niet worden gegarandeerd dat zij de vereiste mate van objectiviteit en onpartijdigheid in hun vraagstelling waarborgen.

Meer in het bijzonder is van belang dat de betrokken functionaris van Griekse afkomst bleek te zijn. Verzoeker voelde zich hierdoor niet in vertrouwen noch veilig, hetgeen in strijd is met de voorschriften van het Handvest voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS⁴, waarin expliciet is bepaald:

« De protection officer creëert een vertrouwensklimaat dat gunstig is voor de vaststelling van de feiten. Zijn gedrag, zijn houding en zijn voorkomen weerspiegelen de neutraliteit, de ernst, het professionalisme en de bekwaamheid van de organisatie ».

Indien deze vermoedens gegrond blijken, brengt het aanstellen van een protection officer van Griekse afkomst, belast met de behandeling van een procedure waarbij verzoeker reeds internationale bescherming genoot in Griekenland, een land dat hij heeft verlaten wegens onmenselijke levensomstandigheden na toekenning van zijn asielstatus, de onpartijdigheid van de procedure en het vertrouwen daarin uitdrukkelijk in het geding.

Voorts werd de bestreden beslissing genomen door een protection officer van het CGVS die op dat moment geen kennis had van het dossier van verzoeker en hem noch ooit had ontmoet, op basis van het problematische persoonlijk onderhoud.

De hiervoor geschetste handelwijze is ontoereikend en schendt de rechten van verzoeker op een eerlijke en onpartijdige procedure bij de beoordeling van zijn aanvraag voor internationale bescherming in België.

De bestreden beslissing moet ten minste worden vernietigd.”

De verzoekende partij benadrukt dat zij zowel in het licht van haar individuele situatie tijdens haar verblijf in Griekenland als in het licht van de objectieve algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming, een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een wrede, onmenselijke en vernederende behandeling indien zij naar Griekenland terug zou keren, hetgeen een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest zou betekenen. Zij betoogt dat België niet kan deelnemen aan deze schending vanwege het absolute karakter van deze bepalingen enerzijds en de verplichting om de grondrechten te beschermen anderzijds.

Vervolgens voert zij een betoog inzake haar verblijfsvergunning. Zij citeert artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij van mening is dat zij wel degelijk internationale bescherming geniet. De verwerende partij heeft volgens haar in de bestreden beslissing echter nergens aangegeven of haar verblijfsvergunning nog geldig is of tot wanneer deze geldig blijft. Ook bespreekt de verwerende partij volgens haar nergens de verlengingsmogelijkheden van dit document nadat het zal vervallen. De verwerende partij heeft het onderzoek dan ook niet ver genoeg gedreven, gebaseerd op de beschikbare objectieve informatie. De verzoekende partij stelt dat het nochtans zeer moeilijk, zo niet onmogelijk blijkt om een verlenging van de verblijfsvergunning te verkrijgen na het verlaten van het Griekse grondgebied. Zij vreest dat zij na het vervallen van haar ADET zonder verblijfsvergunning in Griekenland terecht zal komen en daarom zal worden teruggestuurd naar Palestina. Zij vreest ook dat zij zonder verblijfsvergunning niet zal kunnen voorzien in haar meest elementaire behoeften - huisvesting, eten en drinken, en toegang tot gezondheidszorg.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar algemene landeninformatie waaruit volgens haar blijkt dat het zeer moeilijk is voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland om hun verblijfsvergunning te laten verlengen en er obstakels zijn bij de toegang tot onder meer de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt bij het vervallen van de verblijfsvergunning. Zij benadrukt dat de Griekse autoriteiten bovendien aan terugkeerders geen enkele hulp bieden op het gebied van huisvesting. Zij verwijst ook naar rechtspraak hieromtrent. Zij besluit dat het zeer waarschijnlijk is dat zij aan haar lot zal worden overgelaten en dat zij talrijke moeilijkheden zal ondervinden om in haar meest elementaire behoeften te voorzien, gezien het gebrek aan hulp van de Griekse autoriteiten. Zij wijst erop dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland reeds in zeer precarie en slechte omstandigheden heeft geleefd.

Voorts gaat de verzoekende partij in op de onmenselijke en vernederende leefomstandigheden in Griekenland, waarbij zij eerst het wettelijk kader bespreekt en hierna als volgt ingaat op haar concrete situatie in Griekenland:

“Verzoeker stelt dat hij, ondanks het feit dat hij deze verblijfsvergunning heeft verkregen, in een situatie van dringende materiële nood verkeerde. Ongeacht de verkregen verblijfsvergunning heeft verzoeker dusdanige bewijzen overgelegd dat het duidelijk was dat hij niet naar Griekenland kon terugkeren. Hij is getraumatiseerd door Griekenland en zal zich daar nooit kunnen vestigen.

Verzoeker werd het slachtoffer van problemen met de Griekse politie (NPO, p. 12). Hij werd gearresteerd op de plaats waar hij werkte en verbleef vervolgens 10 uur in de gevangenis. Hij kreeg nooit kennis van de reden waarom hij opgesloten werd, alsook geen documenten om dit te bewijzen.

Verzoeker geeft gedurende zijn persoonlijk onderhoud aan waar het politiebureau waar hij naartoe werd gebracht, zich bevond (NPO, p. 13). Als gevolg daarvan heeft hij alle vertrouwen in deze mensen verloren.

Zelfs toen verzoeker werd geconfronteerd met ernstige problemen door een bende gemaskerde mannen in Heraklion die hem en de overige mannen waarmee hij in de ruïnes verbleef gedurende de nacht overviel, ontving hij geen hulp van de politie. Hoewel de politie verklaarde het voorval te zullen onderzoeken, bleef een daadwerkelijk vervolg hiervan uit (NPO, p. 14).

Op dat moment brak de oorlog in Gaza uit, waardoor hij geen contact meer kon hebben met zijn familie. Hij volgde het nieuws in de hoop dat zij nog in leven waren (NPO, p. 4).

Wat huisvesting betreft, verbleef verzoeker op verschillende momenten, gedurende lange tijd, op straat (NPO, p. 7-8). Nadat hij het vluchtelingenkamp in Kos moest verlaten, verbleef hij 7-10 dagen op straat. In Athene was dat gedurende één dag, in Thessaloniki 5 dagen en ten laatste 10-15 dagen in Kreta. Na zijn kort verblijf in Athene, verbleef hij gedurende één maand in Thessaloniki op een verlaten plaats met andere jongeren (NPO, p. 7). Dit kan ook niet als een degelijke huisvesting worden gezien, in tegenstelling tot wat door de verwerende partij werd besloten :

« Ook zou u enkele dagen op straat hebben verbleven, maar nadien werd u geholpen door andere mensen die u onderdak aanboden (CGVS, p.7) ».

In ruïnes verblijven is geen degelijk onderdak. Er was dus geen veiligheid en de leefomstandigheden waren ondraaglijk. Deze preciaire huisvesting was echter de enige die hij kon vinden met de beperkte financiële middelen waarover hij beschikte. Ten gevolge hiervan kon verzoeker zich amper wassen en aan voedsel geraken (NPO, p. 8).

Verweerder was van oordeel dat de inspanningen van verzoeker om werk te vinden onvoldoende waren. Verzoeker heeft echter toegelicht dat het in Griekenland praktisch onmogelijk was om legaal werk te vinden (NPO, p. 7). Hij heeft diverse hotels en restaurants bezocht om daar te informeren naar werkgelegenheid. Bovendien heeft verzoeker geen enkele organisatie kunnen vinden die hem daadwerkelijk kon bijstaan in zijn zoektocht naar werk (NPO, p. 10). Desalniettemin stond verzoeker te allen tijde bereidwillig tegenover het aanvaarden van eender welke arbeid, ongeacht de zwaarte daarvan.

Verweerder voert aan dat het zoeken naar werk 'op straat' geen effectieve strategie zou zijn geweest, doch deze methode was de enige mogelijkheid voor verzoeker om enige inkomsten te genereren. Verzoeker begaf zich naar verzamelplaatsen waar talrijke arbeidskrachten wachtten op werkgevers met een dringende behoefte aan personeel (NPO, p. 9). Het betrof werkzaamheden in onder meer de bouwsector, mest strooien bij boeren, groentepluk, schoonmaakactiviteiten, enzovoorts. Niettemin waren deze werkzaamheden ontoereikend om een fatsoenlijke huisvesting te bekostigen (NPO, p. 7).

Er was ook het probleem van de taal. Verzoeker spreekt geen Grieks (NPO, p. 9). Hij heeft geen Grieks kunnen leren, aangezien de weinige cursussen die bestonden niet toegankelijk en beschikbaar waren voor verzoeker.

De verzoeker had niet de middelen om zich voor de enige beschikbare cursussen in te schrijven. Dit komt opnieuw overeen met de informatie in het laatste AIDA-verslag: « Based on the same survey, the main obstacle in finding employment for both applicants and beneficiaries of international protection was correlated with the lack of Greek and/or English language competence, a prerequisite for any job in the Greek labour market.” (p. 207) ; “The language barrier was also flagged as by far the primary obstacle to accessing healthcare by asylum applicants (registered or pending registration) surveyed as part of an ongoing monitoring activity carried out between February 2022-March 2024, under the coordination of UNCHR in Greece, followed by challenges in acquiring necessary documentation (i.e., social security number).” (p. 212) Met betrekking tot de toegang tot taalleercentra stelt het rapport dat « However, the demand for their services is exceeding their capacity. Suffice it to mention that for Athens, where a large part of the refugee population is concentrated, there is only one migrant integration center, which by its nature serves not only beneficiaries of international protection but all third-country nationals.” (p. 273). De situatie is lang niet zo eenvoudig als de verweerder lijkt te beschrijven.

Volgens verzoeker hield de hulpverlening volledig op zodra hij de vluchtelingenstatus verkreeg (NPO, p. 9). In de periode vóór de toekenning van zijn statuut beschikte hij ten minste nog over opvang in het centrum, wat hij als relatief beter ervoer. Hij had geen kennis van de organisaties die hem hulp konden verlenen, hij kon op geen enkele steun rekenen.

Gelet op al het voorgaande heeft verzoeker Griekenland 13 maanden na zijn aankomst verlaten.

Verzoeker heeft enorm geleden onder zijn situatie van extreme materiële deprivatie. Om die reden heeft verzoeker het land verlaten en wilde hij naar België gaan.

Verzoeker ondervond grote moeilijkheden op het gebied van huisvesting, gezondheidszorg, taalopleiding en werkgelegenheid. Hij was met name het slachtoffer van discriminatie.”

Vervolgens verwijst zij naar algemene informatie met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland. Zij benadrukt dat er geen document met betrekking tot de rechten en voordelen in verband met de vluchtelingenstatus in Griekenland werd toegevoegd aan het

administratief dossier, voornamelijk met betrekking tot de kwestie van de effectieve aard van de rechten en voordelen die theoretisch zouden worden toegekend aan begunstigen van deze status overeenkomstig de Griekse wetgeving. Zij stelt dat alle informatie uit actuele en betrouwbare, geraadpleegde bronnen nochtans aantoonde dat de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland uiterst zorgwekkend is. Zij gaat verder in op de toegang tot sociale steun, huisvesting, medische zorg en de arbeidsmarkt in Griekenland. Hierna bespreekt zij ook de xenofobie en discriminatie in Griekenland, waarbij zij de houding en het gedrag van de Griekse autoriteiten benadrukt. Zij haalt ook aan dat het HELIOS-programma stopgezet werd sinds 1 januari 2024 waardoor erkende vluchtelingen zelfs verstoken blijven van minimale hulp. Vervolgens stelt zij ook dat uit een publicatie van RSA blijkt dat de rechtsorde alsook de persvrijheid in het gedrang komen in Griekenland en dat de Griekse autoriteiten trachten de situatie te verdoezelen. Volgens haar tonen de pogingen van Griekenland om de situatie te verdoezelen aan dat erkende vluchtelingen niet op de autoriteiten kunnen rekenen. Bovendien krijgen vluchtelingen ook te maken met racistische geweldplegingen. Het lijkt er volgens de verzoekende partij op dat de situatie van racistisch geweld steeds verder uit de hand loopt.

Tenslotte verwijst zij naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en stelt zij dat de situatie sindsdien enkel maar verslechterd is en de lessen die getrokken kunnen worden uit de rechtspraak van de Raad van januari en september 2024 vandaag nog steeds relevant zijn. Zij wijst ook op een recent arrest van de Raad van 16 januari 2025 waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een verzoeker van Palestijnse afkomst, geboren in de Gazastrook en waarbij volgens haar in het bijzonder met betrekking tot mensen uit de Gazastrook wordt gesteld dat zij in grote psychische nood verkeren als gevolg van de recente gebeurtenissen en dat dit de bijzondere kwetsbaarheid van de verzoeker aantoonde.

Zij besluit dat uit alle bijgebrachte objectieve informatie blijkt dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dat dit ook wordt bevestigd door de lezing van de notities van haar persoonlijk onderhoud. Het zou kennelijk onredelijk zijn om haar terug te sturen naar Griekenland, waar de risico's van onmenselijke en vernederende behandeling worden vastgesteld. België moet volgens haar dan ook verantwoordelijk worden gesteld voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Het feit dat haar internationale bescherming werd verleend in Griekenland is op zichzelf een ernstige aanwijzing dat zij aanspraak kan maken op erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van de Vreemdelingenwet of het verlenen van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Haar vrees ten aanzien van haar land van herkomst moeten door de verwerende partij worden geanalyseerd en er moet haar internationale bescherming worden verleend in België.

2.3. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.4. Doorheen het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar de volgende rapporten en nieuwsberichten inzake Griekenland waarvan zij de weblink bijbrengt:

- *"Handvest van het persoonlijk onderhoud"*, Commissariaat-generaal, augustus 2019;
- *"Country Report: Greece. Update 2023"*, AIDA/ECRE, juni 2024;
- *"Country Report: Greece. Update 2022"*, AIDA/ECRE, juni 2023;
- *"Rights of Beneficiaries of International Protection - Answers to questions regarding the rights of international protection applicants and beneficiaries of international protection"*, Hellenic Republic - Ministry of Migration and Asylum;
- *"Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights"*, RSA en Stiftung Pro Asyl, maart 2021;
- *"Rule of Law Backsliding Continues in Greece - Joint Civil Society Submission to the European Commission on the 2023 Rule of Law Report"*, RSA, januari 2023;
- *"Stop the smear campaign against human rights defenders in Greece"*, RSA, juni 2023;
- *"Racist Violence Recording Network – RVRN 2022 Annual Report"*, RSA, april 2023;
- *"Greece: Asylum-seekers moved back into refugee camps"*, Florian Schmitz, februari 2023;
- *"Refugees in Greece: risk of homelessness and destitution for thousands during winter"*, Diotima;
- *"Recognised refugees in Greece left without even minimal support after new interruption of HELIOS programme"*, RSA, januari 2024;
- *"Greece: Rule of Law Threatened"*, RSA, februari 2024;
- *"Racist Violence Recording Network expresses serious concern over escalating targeting of refugees and migrants"*, RSA, augustus 2023;
- *"19 refugees dead in the devastating fires and escalation of racist violence in Evros, Greece"*, RSA, augustus 2023.

2.5. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de bestreden beslissing en een bewijs van juridische tweedelijnsbijstand toe.

3. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet op 17 juli 2025 vanwege de commissaris-generaal een nota met opmerkingen waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat: a) (...); b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; (...).”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3. Het persoonlijk onderhoud afgenomen door een EUAA-functionaris

De verzoekende partij betoogt dat er geen enkele garantie bestaat dat de EUAA-functionarissen beschikken over een opleiding die gelijkwaardig is aan die van de *protection officers* van het Commissariaat-generaal, waardoor niet kan worden gegarandeerd dat zij de vereiste mate van objectiviteit en onpartijdigheid in hun vraagstelling waarborgen. De verzoekende partij benadrukt dat het van belang is dat de betrokken functionaris van Griekse afkomst bleek te zijn en zij zich hierdoor niet veilig voelde en er geen sprake was van een vertrouwensklimaat. Zij wijst er tevens op dat de bestreden beslissing op basis van het problematisch persoonlijk onderhoud genomen werd door een *protection officer* van het Commissariaat-generaal die op dat moment geen kennis had van haar dossier en haar nog nooit had ontmoet. Deze manier van handelen is volgens haar ontoereikend en schendt haar rechten op een eerlijke en onpartijdige procedure bij de beoordeling van haar aanvraag voor internationale bescherming in België.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet het Commissariaat-generaal de mogelijkheid biedt om personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Artikel 57/5ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning. Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Deze bepaling beoogt de omzetting van artikel 14 van de richtlijn 2013/32/EU. In de voorbereidende werken bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen wordt in dit verband het volgende gesteld:

“Het organiseren van een persoonlijk onderhoud door de Commissaris-generaal waarbij elke verzoeker minstens eenmaal de kans krijgt de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten is een praktijk die reeds jarenlang wordt toegepast op het CGVS. Deze praktijk werd reeds vastgelegd in het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gezien het persoonlijk onderhoud als een fundamenteel beginsel en waarborg geldt in de behandelingsprocedure van een verzoek om internationale bescherming is het aangewezen het principe van het persoonlijk onderhoud eveneens op te nemen in de wet.

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald bij koninklijk besluit, zoals nu reeds het geval is in het hogervermelde koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Het derde lid voorziet de mogelijkheid om bij situaties van een groot aantal gelijktijdige verzoeken, het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek. Het blijft echter in eerste instantie wel de bedoeling om bij een toegenomen werklast (ten gevolge van een groot aantal gelijktijdige verzoeken) bijkomend personeel aan te werven voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bijkomende middelen hiervoor toe te kennen.

Nu al stelt de minister aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het personeel en de middelen ter beschikking die nodig zijn voor het vervullen van hun opdracht (op basis van artikel 57/25 van de wet) en zijn er verschillende mogelijkheden om het personeelskader van het Commissariaat-generaal al dan niet tijdelijk te versterken via detacheringen van ambtenaren vanuit andere overheidsdiensten (Koninklijk besluit van 15 januari 2007 betreffende de mobiliteit van de statutaire ambtenaren in het federaal administratief openbaar ambt) of door interne mobiliteit binnen de FOD Binnenlandse zaken.

Deze nieuwe bepaling laat echter toe om ook personeel van een andere instantie – dus zonder dat zij voor het Commissariaat-generaal werken – in te schakelen voor het afnemen van het gehoor ingeval van een groot aantal gelijktijdige verzoeken. Het gehoor dient te gebeuren conform de voor het Commissariaat-generaal geldende procedureregels.

De minister kan dergelijke beslissing enkel nemen mits instemming van de Commissaris-generaal. De Europese Commissie dient in overeenstemming met artikel 49 van richtlijn 2013/32/EU over deze uitzonderlijke maatregel te worden ingelicht.

Er kan in de eerste plaats gedacht worden aan het tijdelijk inschakelen van het personeel van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verantwoordelijk is voor de registratie van de asielaanvraag en de verklaring en de vragenlijst afneemt van de verzoeker.

Daarnaast zou ook het personeel van andere (overheids)instanties of experts van een asieldienst van een andere EU lidstaat kunnen worden ingeschakeld voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Het kan ook gaan om experts aangesteld door EASO.

De Commissaris-generaal kan vervolgens zonder nieuw gehoor op basis van het dossier en het inhoudelijk gehoor afgenomen door het personeel van een andere instantie een beslissing nemen over het verzoek. Dit laat het Commissariaat-generaal toe om in dergelijke uitzonderlijke situatie van een groot aantal gelijktijdige verzoeken efficiënter te werken en garandeert de tijdige afhandeling van de asielprocedure. Het blijft voor het Commissariaat-generaal echter steeds mogelijk om ingeval van twijfel een bijkomend gehoor te organiseren.

Een belangrijke voorwaarde voor de toepassing van deze bepaling is dat in dergelijke gevallen het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen moet krijgen voor het afnemen van een persoonlijk onderhoud. Het gaat enerzijds om de opleidingen die onder meer de in artikel 6, lid 4, onder a) tot en met e) van Verordening nr. 439/2010 opgesomde elementen bevatten, zoals internationale mensenrechten en het acquis inzake asiel van de Unie, gesprekstechnieken, enz. en anderzijds algemene kennis betreffende problemen die de geschiktheid van de verzoeker om een onderhoud te hebben negatief kunnen beïnvloeden, zoals aanwijzingen dat de verzoeker mogelijk in het verleden gefolterd is. Deze opleidingen zijn identiek aan de opleidingen die conform artikel 4.3 van de richtlijn 2013/32/EU en verder bepaald bij koninklijk besluit minimaal voorzien moeten worden voor het personeel van de beslissingsautoriteit.

De tijdelijke inschakeling van personeel van een andere instantie blijft beperkt tot het afnemen van het gehoor. De inhoudelijke beoordeling van het verzoek, namelijk het opstellen van de ontwerpbeslissingen en het superviseren van de ontwerpbeslissingen blijft de exclusieve bevoegdheid van het personeel van het Commissariaat-generaal dat bovendien houder dient te zijn van een diploma dat toegang geeft tot betrekkingen van niveau A van de Staat (artikel 2 koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Artikel 15.2 van de richtlijn 2013/32/EU en art. 13.1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stellen dat het gehoor plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd. Dit principe geldt eveneens als het gehoor wordt afgenomen door personeel van een andere instantie. Daarnaast stelt artikel 48 van de richtlijn 2013/32/EU dat de autoriteiten die uitvoering geven aan deze richtlijn ten aanzien van alle informatie welke zij tijdens hun werk verkrijgen, gebonden zijn door het vertrouwelijkheidsbeginsel zoals omschreven in de nationale wetgeving. Dit betreft het beroepsgeheim bepaald in artikel 57/27 van de Vreemdelingenwet.” (Parl. St. DOC 54, 2548/001, p. 92-96).

Overeenkomstig artikel 8, lid 6 en artikel 19, lid 4 van de EUAA-verordening (Verordening (EU) 2021/2303 van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 439/2010) moeten de deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams een opleiding hebben gekregen die betrekking heeft op hun taken en functies.

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt worden bepaald bij het KB CGVS. Artikel 3, § 2 van dit KB CGVS luidt, in verband met die opleidingen waarnaar wordt verwezen in voormeld artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, als volgt:

“§ 2. Binnen het Commissariaat-generaal wordt een kennis- en leercentrum opgericht dat aan de ambtenaren een basisopleiding en voortgezette vorming geeft betreffende onder meer de toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, [de Conventies betreffende de rechten van de mens] de Conventies betreffende de rechten van de mens die België binden evenals de andere beschermingsgronden die in de wet zijn voorzien. Hiertoe behoort een opleiding met betrekking tot het verhoren van asielzoekers en interculturele communicatie, evenals een basisinformatie over de specifieke behoeften van de kwetsbare groepen.”

Uit het geheel van voorgaande bevindingen blijkt dat artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet het toelaat om personeel van een andere instantie, waaronder ook deskundigen van het toenmalige EASO (nu het EUAA), tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Voorts wordt benadrukt dat de EUAA-functionarissen opgeleid worden door het Commissariaat-generaal en het EUAA. Deze opleidingen zijn identiek aan de opleidingen die minimaal voorzien moeten worden voor het personeel van het Commissariaat-generaal.

De Raad stipt verder aan dat uit het voorgaande blijkt dat de tijdelijke inzet van *in casu* de EUAA-functionarissen strikt beperkt blijft tot het afnemen van gesprekken en dat het onderzoek van de inhoud van de aanvraag en het opstellen of controleren van ontwerpbeslissingen de exclusieve bevoegdheid van de ambtenaren van het Commissariaat-generaal blijft die bovendien in het bezit moeten zijn van een diploma dat toegang geeft tot betrekkingen van niveau A, zoals voorgeschreven in artikel 2 van het KB CGVS. Deze ambtenaren kunnen zonder nieuw gehoor en op basis van het dossier en het inhoudelijk gehoor afgenomen door de EUAA-functionarissen een beslissing nemen over het verzoek. De verzoekende partij laat na te verwijzen naar een wetsbepaling waaruit zou blijken dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal geen ontwerpbeslissing mogen opstellen indien zij de verzoeker om internationale bescherming niet in persoon hebben ontmoet. De verzoekende partij laat ook na *in concreto* aan te tonen dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal geen of onvoldoende kennis had van het dossier.

Wat betreft het betoog dat de betrokken EUAA-functionaris van Griekse afkomst bleek te zijn, waardoor de verzoekende partij zich niet veilig voelde, er geen sprake was van een vertrouwensklimaat en de onpartijdigheid van de procedure en het vertrouwen daarin in het gedrang kwam, wijst de Raad erop dat – daargelaten de verzoekende partij geenszins staft dat de EUAA-functionaris die haar gehoor afnam werkelijk de Griekse nationaliteit bezit – hieruit hoe dan ook geenszins zonder meer afgeleid kan worden dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij niet op onpartijdige wijze werd beoordeeld.

De Raad kan hierbij dienstig verwijzen naar het beginsel van onpartijdigheid dat als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur ook van toepassing is op organen van het actief bestuur en (onder andere) inhoudt dat bestuursorganen, ambtenaren of mandatarissen geen persoonlijk (juridisch of feitelijk) belang mogen hebben bij de door hen te nemen beslissingen en bij het behandelen van de hen opgelegde zaken niet vooringenomen mogen zijn. Het Hof van Justitie heeft als zodanig bevestigd dat het recht op een onpartijdige behandeling van een zaak geldt bij de uitvoering van het Unierecht, in het bijzonder de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, heden vervangen door de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU (HvJ 8 mei 2014, C-604/12, *N. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform*, Ireland, pt. 19-55). De vereiste van onpartijdigheid wordt bekeken vanuit dubbele ooghoek. Er is met name enerzijds de subjectieve of persoonlijke onpartijdigheid, en anderzijds de objectieve of structurele onpartijdigheid. Het onpartijdigheidsbeginsel waarborgt dus zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die mede een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het tot stand komen van hun beslissingen (RvS 14 november 2017, nr. 239.876). De subjectieve onpartijdigheid vereist dat geen enkel lid van het betrokken bestuur blijf mag geven van partijdigheid of persoonlijke vooringenomenheid. De objectieve onpartijdigheid vereist dat dit bestuur voldoende waarborgen biedt om elke gerechtvaardigde twijfel omtrent een eventuele vooringenomenheid uit te sluiten (cf. HvJ 27 maart 2019, C-680/16, *Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel en Remedia d.o.o.*, pt. 27). De subjectieve onpartijdigheid wordt vermoed tot het bewijs van het tegendeel. In het geval van een aantasting van de objectieve onpartijdigheid moet de daadwerkelijke vooringenomenheid niet worden aangetoond, maar volstaat de schijn van partijdigheid indien die schijn objectief gerechtvaardigd is (A. COOLSAET, “Hoofdstuk 6. Het onpartijdigheidsbeginsel” in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die keure, 2006, p. 191). Om de schending van de structurele onpartijdigheid aannemelijk te maken, volstaat geen louter subjectieve indruk van partijdigheid, maar moet die indruk objectief gerechtvaardigd kunnen worden, rekening houdend met de concrete, feitelijke elementen van de zaak (RvS 12 mei 2020, nr. 248.530). In geval van structurele onpartijdigheid moet worden onderzocht of er voldoende garanties zijn om objectief gewettigde twijfels over de onpartijdigheid uit te sluiten. Zulke twijfels kunnen rijzen ten gevolge van vaststelbare feiten, waarbij in bepaalde gevallen zelfs de gewekte schijn belang kan hebben

(RvS 25 november 2020, nr. 249.039). De nationale autoriteit moet voldoende waarborgen bieden om elke gerechtvaardigde twijfel dat sprake is van een eventueel vooroordeel uit te sluiten (HvJ 8 mei 2014, C604/12, H. N. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, pt. 52).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat de structurele organisatie van het Commissariaat-generaal onvoldoende garanties biedt om twijfels over de onpartijdigheid uit te sluiten. Vooreerst is het niet de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, maar de commissaris-generaal die formeel de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming neemt. Wat betreft de huidige bijstand van het EUAA dient bovendien herhaald te worden dat deze tijdelijke inzet strikt beperkt blijft tot het afnemen van gesprekken en dat het onderzoek van de inhoud van de aanvraag en het opstellen of controleren van ontwerpbeslissingen de exclusieve bevoegdheid van de ambtenaren van het Commissariaat-generaal blijft. Dit neemt echter niet weg dat niet kan worden ontkend dat de EUAA-functionaris, die *in casu* het persoonlijk onderhoud heeft geleid met de verzoekende partij en haar verklaringen heeft genoteerd, een belangrijke rol speelt. Ook hier zijn evenwel de nodige garanties voorhanden om aan een volgens de verzoekende partij mogelijke partijdigheid van de EUAA-functionaris te remediëren. Zo kan de verzoekende partij overeenkomstig artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen en daarover zelf of via haar advocaat aan het Commissariaat-generaal schriftelijk haar opmerkingen bezorgen die door de commissaris-generaal moeten worden onderzocht alvorens in verband met het verzoek om internationale bescherming een beslissing te nemen. De Raad oordeelt dat *in casu* slechts kan vastgesteld worden dat het administratief dossier geen concrete aanwijzingen bevat – en door de verzoekende partij geen concrete indicaties worden aangehaald – waaruit zou blijken dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet op een objectieve wijze behandeld zou zijn. De verzoekende partij heeft op geen enkel ogenblik opmerkingen geuit ten aanzien van de notities van het persoonlijk onderhoud in het kader van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij – die tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf de notities van het persoonlijk onderhoud te willen ontvangen en hierbij uitdrukkelijk werd gewezen op de mogelijkheid om dan binnen de acht dagen eventuele opmerkingen te formuleren (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 15) – wordt overeenkomstig artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhoud die haar werden bezorgd wanneer geen opmerkingen worden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn.

Ook uit een zorgvuldige lezing van deze notities van het persoonlijk onderhoud, die overigens in zowel de Nederlandstalige versie waarnaar de bestreden beslissing verwijst, als de Engelstalige versie, te raadplegen zijn in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud onregelmatigheden hebben voorgedaan in die mate dat hieruit enige vooringenomenheid bij de EUAA-functionaris zou kunnen blijken. De verzoekende partij heeft gedurende het persoonlijk onderhoud geen opmerking gemaakt dat zij zich niet veilig voelde of er geen sprake was van vertrouwen omdat de EUAA-functionaris van Griekse afkomst zou zijn geweest. Zij bevestigde op het einde van het persoonlijk onderhoud dat zij alle redenen heeft kunnen geven voor haar verzoek om internationale bescherming in België met betrekking tot Griekenland (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 15). Haar advocaat heeft op het einde van het persoonlijk onderhoud evenmin een opmerking gemaakt in verband met het gegeven dat het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door de EUAA-functionaris (*ibid.*). De verzoekende partij laat ook na om in het verzoekschrift aan te geven wat zij niet zou hebben kunnen vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud omwille van een gebrek aan vertrouwen of een onveilig gevoel doordat het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door de EUAA-functionaris. Zij toont niet aan dat zij verhinderd werd bepaalde verklaringen af te leggen, waarvan zij meent dat die belangrijk waren in het kader van haar beschermingsverzoek.

Ook uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet blijken dat er van enige subjectieve partijdigheid sprake is. De Raad concludeert dat de verzoekende partij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal eenzijdig of selectief zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft zich ter zake gebaseerd op de eigen verklaringen van de verzoekende partij en de door haar geschetste context, alsook op de beschikbare landeninformatie. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De verzoekende partij geeft ook niet aan op welke manier de EUAA-functionaris die het persoonlijk onderhoud afneemt, belang heeft bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze aangestelde expert *in casu* bevooroordeeld zou zijn geweest en/of op een subjectieve manier zou hebben gehandeld tijdens het afnemen van het persoonlijk onderhoud. In die zin kan dan ook niet blijken dat de hele keten van het beslissingsproces *in casu* zou zijn aangetast door de (subjectieve) partijdigheid van één van de daarbij betrokken ambtenaren van het Commissariaat-generaal. De verzoekende partij brengt met haar algemeen en hypothetisch betoog geen valabele elementen bij, zodat zij geen afbreuk kan doen aan voorgaande

omstandige vaststellingen. Een schending van het onpartijdigheidsbeginsel kan geenszins aannemelijk worden gemaakt. Er wordt niet aangetoond dat de procedure oneerlijk verliep.

4.4. Beoordeling

4.4.1 De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

4.4.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Zij verzocht er om internationale bescherming op 13 februari 2023 en verkreeg er de vluchtelingenstatus op 3 mei 2023. Zij werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig is van 3 mei 2023 tot en met 2 mei 2026 en haar Grieks reisdocument van 21 mei 2023 tot en met 20 mei 2028 (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 6; stuk 5, map met 'documenten', fotokopieën van Griekse verblijfsvergunningskaart en Grieks reisdocument; stuk 6, map met 'landeninformatie', Eurodac Search Result, Eurodac Marked Record en Aanvraag derde landen, antwoord Griekse instanties van 3 april 2024 en stuk 7, map 'DVZ', Bijkomende Vragen M-Status en verklaring DVZ, nrs. 23 en 27). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" d.d. september 2024, p. 13; "*Country Report: Greece. Update 2023*", p. 243) en met het gegeven dat de verzoekende partij in Griekenland op 3 mei 2023 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

In zoverre de verzoekende partij in het verzoekschrift aanklaagt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of zij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, dient er nogmaals op te worden gewezen dat volgens de gegevens in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 6; stuk 5, map met 'documenten', fotokopieën van Griekse verblijfsvergunningskaart en Grieks reisdocument; stuk 6, map met 'landeninformatie', Eurodac Search Result, Eurodac Marked Record en Aanvraag derde landen, antwoord Griekse instanties van 3 april 2024 en stuk 7, map 'DVZ', Bijkomende Vragen M-Status en verklaring DVZ, nrs. 23 en 27) blijkt dat haar op 3 mei 2023 internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus, werd toegekend in Griekenland (zie *supra*). Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat de verzoekende partij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd het beschermingsverzoek van de verzoekende partij niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

4.4.3. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat

er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

4.4.4. De verzoekende partij betoogt dat zij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een wrede, onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest zou betekenen.

4.4.5. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt, namelijk:

- *“Country Report: Greece. Update 2023”*, AIDA/ECRE, 24 juni 2024;
- *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024;
- *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025;
- *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese commissie, 4 april 2025;
- *“Rule of Law Backsliding Continues in Greece - Joint Civil Society Submission to the European Commission on the 2023 Rule of Law Report”*, RSA, januari 2023;
- *“Stop the smear campaign against human rights defenders in Greece”*, RSA, juni 2023;
- *“Racist Violence Recording Network – RVRN 2022 Annual Report”*, RSA, april 2023;
- *“Greece: Asylum-seekers moved back into refugee camps”*, Florian Schmitz, februari 2023;
- *“Refugees in Greece: risk of homelessness and destitution for thousands during winter”*, Diotima;
- *“Recognised refugees in Greece left without even minimal support after new interruption of HELIOS programme”*, RSA, januari 2024;
- *“Greece: Rule of Law Threatened”*, RSA, februari 2024;
- *“Racist Violence Recording Network expresses serious concern over escalating targeting of refugees and migrants”*, RSA, augustus 2023;
- *“19 refugees dead in the devastating fires and escalation of racist violence in Evros, Greece”*, RSA, augustus 2023.

In de verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit

een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het bekomen van een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) en sociale bijstand, terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen laat weten.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per e-mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Uit het geheel van de landeninformatie volgt dat statushouders zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor statushouders zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS project werd geïmplementeerd door IOM met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werd het beheer en de financiering van het HELIOS project overgenomen door het Griekse ministerie voor asiel en migratie. Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Het HELIOS +-programma biedt op zich geen huisvesting maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend, blijven vergelijkbaar, met name wat betreft huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot 12 maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+ project op een veel kleinere schaal lijkt te zijn ontworpen dan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming en het verkrijgen van een huisvestingstoelage een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en een gebrek aan betaalbare huisvesting. Statushouders ontvangen bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te kunnen uitoefenen. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32 en 36).

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Zij moeten echter wel over een geldige verblijfsvergunning, een actieve AFM en een actieve AMKA beschikken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 34). Volgens de AMKA-verordening kunnen statushouders hun AMKA alleen activeren door een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat te laten zien dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (*“ERGANI”*), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt mensen die internationale bescherming krijgen dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Daardoor kunnen statushouders die geen legale baan hebben, geen actieve AMKA krijgen en worden ze helemaal uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en

de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor asiel en migratie heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, hetgeen tot nu toe nog niet is gebeurd. Ten slotte zorgt de eis van een "geldige" verblijfsvergunning voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24). In de praktijk moet verder rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor eigen onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het sociaalezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen

die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor onderdanen. Ondanks het gunstige wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats/adres kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist het voorleggen van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld.

De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van het AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-24).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen

bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen, twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asieldienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asieldienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moest worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET, is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag, evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouders wel een "certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus" of een "certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming" verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang

behiel tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenstelling tot hetgeen de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en het IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden *qua* huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enig andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten -wat enige tijd kan duren- het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

4.4.6. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Uit het rapport *“Racist Violence Recording Network expresses serious concern over escalating targeting of refugees and migrants”* van RSA van augustus 2023 blijkt bovendien dat het netwerk zich zorgen maakt dat er in Griekenland een klimaat bestaat dat wordt gekenmerkt door doelwitvorming en racistische houdingen ten opzichte van vluchtelingen en migranten. Dit gaat bovendien volgens hen niet alleen uit van burgers, maar ook van het politieke en publieke discours waarbij publieke vertegenwoordigers van partijen in het Griekse parlement zich negatief uitlaten. Uit een ander rapport van RSA (*“Rule of Law Backsliding Continues in Greece - Joint Civil Society Submission to the European Commission on the 2023 Rule of Law Report”* van januari 2023) blijkt dat er in Griekenland zich een heel aantal incidenten van politiegeweld en willekeur voordoen en dat dit geen geïsoleerde gevallen betreffen, maar eerder een frequent en steeds vaker voorkomend fenomeen. Bovendien zou er een gebrek zijn aan adequaat onderzoek naar meldingen van zulke feiten waar feitelijke straffeloosheid voor de betrokken politieagenten uit voortvloeit. Uit het rapport *“Racist Violence Recording Network expresses serious concern over escalating targeting of refugees and migrants”* blijkt daarentegen wel dat de Griekse autoriteiten onderzoek voeren naar gepleegde racistische

incidenten waarbij zij duidelijk tonen dat illegale daden ingegeven door racisme niet onbestraft mogen blijven. Aldus doet deze informatie geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

4.4.7. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4.4.8. Wat haar individuele situatie betreft, maakt de verzoekende partij vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Griekenland. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren.

De verzoekende partij verklaarde op het moment van het persoonlijk onderhoud niet (meer) te lijden aan een fysiek of psychologisch probleem (administratief dossier, stuk 4, map met ‘bijkomende info’, NPO, p. 11). In haar verzoekschrift benadrukt zij evenwel dat zij getraumatiseerd is door haar ervaringen in Griekenland. Zij wijst in haar verzoekschrift ook op een recent arrest van de Raad van 16 januari 2025 waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een verzoeker van Palestijnse afkomst, geboren in de Gazastrook.

Er kan door de Raad slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij op heden geen documenten voorlegt die haar beweerd psychologische problematiek staven, zodat haar psychologische problematiek louter berust op blote beweringen waaruit niet kan worden opgemaakt dat haar psychische problemen dermate ernstig zijn dat zij haar terugkeer naar Griekenland in de weg zouden staan, of dat deze problemen belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie. Hoewel er niet betwist wordt dat de betreurenswaardige situatie in Palestina een psychologische impact kan hebben op de verzoekende partij, kan, gelet op het voorgaande, niet blijken dat de verzoekende partij persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze werkelijk haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Haar verwijzing naar een arrest van de Raad van 16 januari 2025 is ook niet dienstig daar de continentale en Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent en elke zaak individueel moet worden beoordeeld (zie *infra*).

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft

haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland, toont de verzoekende partij verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband haar rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Een mogelijk kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in België en Griekenland, houdt geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, als statushouder, geen of onvoldoende toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. Zij stelt geen behandeling te hebben kunnen krijgen voor haar huidproblemen en verstuite enkel in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij als statushouder naliert om (veelvuldige) stappen te ondernemen om medische zorg te bekomen (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 11). Zij toont bijgevolg niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

4.4.9. *In casu* benadrukt de Raad verder dat de verzoekende partij nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen haar toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen. Er ligt niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat haar Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken, zodat haar betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer niet dienstig kan worden aangevoerd.

De verzoekende partij gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zij haar Griekse verblijfsdocumenten heeft verloren na aankomst in België (administratief dossier, stuk 7, map 'DVZ', verklaring DVZ, nr. 23). Zij beperkt zich echter tot loutere en ongestaafde beweringen gezien geen attest van verlies voorligt. Los daarvan herinnert de Raad eraan dat haar Griekse verblijfsvergunning nog steeds geldig is. De geldigheidsduur van haar verblijfsvergunning loopt immers nog tot en met 2 mei 2026 (zie *supra*). Een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoont dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) niet meer in zijn bezit heeft, krijgt niet te maken met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. De verzoekende partij toont niet aan dat het niet mogelijk zou zijn om een duplicaat te krijgen. Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien de verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar geprinte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen gezien haar blote beweringen dienaangaande, blijkt hieruit dan ook niet dat zij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

De Raad merkt voorts op dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het gegeven of zij in Griekenland een fiscaal registratienummer (AFM) heeft verkregen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf zij aan dat zij een AFM ontving in het opvangcentrum (administratief dossier, stuk 7, map 'DVZ', Bijkomende Vragen M-Status). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart zij daarentegen dat zij geen AFM heeft verkregen (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 6). De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat blijkens objectieve informatie personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals de verzoekende partij *in casu*, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 19-20: "*Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.*"). Er kan bijgevolg worden aangenomen dat de verzoekende partij wel degelijk een AFM heeft verkregen. De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p.

19). Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA- rapport, maart 2025, p. 21: *“the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed”*).

Hetzelfde geldt voor een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Het AMKA wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: *“According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires”* (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). De verzoekende partij verklaart dat zij haar sociaalzekerheidsnummer (AMKA) niet heeft verkregen (administratief dossier, stuk 4, map met ‘bijkomende info’, NPO, p. 6). De verzoekende partij heeft echter reeds een ADET verkregen die nog steeds geldig is. Voorts kan er worden aangenomen dat zij een AFM heeft verkregen. Zij toont niet aan dat zij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen van een (geactiveerd) AMKA, indien zij deze inderdaad nog niet zou gekregen hebben. De Raad herinnert er hierbij aan dat de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt voorts dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het (eventueel) verkrijgen of activeren van haar AMKA, wanneer zij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat zij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49, 50-51). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>). Ngo's beheren immers medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 50). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgenheden of -centra (UNHCR, *“Information Guide for Beneficiaries of International Protection”*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate dat zij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat de verzoekende partij zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen (zie *supra*).

4.4.10. Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en taallessen, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. Het komt dus aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting

te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen kunnen niet genoegzaam blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Hoewel de verklaringen van de verzoekende partij dat zij op straat of in verlaten panden verbleef (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 7-8), in overeenstemming zijn met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland het risico lopen om dakloos te worden (AIDA, "Country Report Greece. Update 2023", juni 2024, p. 267- 269), laat zij na enig attest bij te brengen dat kan staven dat zij een periode dakloos was. Bovendien dient op basis van haar verklaringen te worden vastgesteld dat zij geen doorgedreven stappen heeft gezet om haar situatie in Griekenland te verbeteren en er haar rechten te doen gelden. Zo kan niet blijken dat zij in het opvangcentrum op Kos reeds op zoek ging naar huisvesting voor wanneer zij na ontvangst van haar documenten het centrum diende te verlaten, hoewel dit van haar kan worden verwacht (*ibid.*, p. 7). Zij geeft aan dat zij weinig betaald werd voor de jobs die zij deed en hierdoor geen verblijfplaats kon betalen (*ibid.*, p. 7-8). Uit haar verklaringen blijkt dat zij zo'n 3 000 euro verdiende met haar werk op ongeveer zeven maanden tijd (*ibid.*, p. 10). Zij besteedde ongeveer 300 euro aan een Grieks reisdocument en 150 euro aan een vliegticket naar België, kocht op Kreta een mobiele telefoon aan en steunde haar familie in Gaza financieel (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 5-8 en stuk 7, map 'DVZ', verklaring DVZ, nr. 33). Het voorgaande wijst erop dat de verzoekende partij enigszins keuzemogelijkheden had inzake de uitgaven die zij deed. Bovendien dient vastgesteld te worden dat haar zoektocht naar ander, beter betalend werk zich beperkte tot het aanspreken van Arabieren die zij tegenkwam en het informeren in hotels, cafés en restaurants of zij er kon werken (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 10). Er blijkt uit haar verklaringen niet dat zij zich beriep op officiële instanties in haar zoektocht naar werk, hoewel van haar kan worden verwacht dat zij zich hier grondig over informeert en dat zij vervolgens langsgaat of contact opneemt, zeker nu blijkt dat zij toegang had tot internet. De verzoekende partij gaf immers aan dat zij op Kreta een mobiele telefoon kon kopen en dat zij gebruik maakte van Facebook en Google Translate (*ibid.*, p. 8 en 10). Haar verklaringen dat zij aan mensen probeerde te vragen waar zij hulp kon krijgen (*ibid.*, p. 10), volstaan niet. Van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij meer stappen zou ondernemen om hulp te zoeken, bijvoorbeeld via het internet. De verzoekende partij stelt ook dat het moeilijk was om beter betaald werk te vinden omdat zij geen Grieks spreekt, doch uit haar verklaringen blijkt niet dat zij zelf ook maar enig initiatief nam om taallessen te zoeken of om Grieks te leren via een applicatie op haar mobiele telefoon (*ibid.*, p. 9-10). Zij stelt louter dat zij niet geïnformeerd werd over de toegang tot taallessen (*ibid.*). Uit haar verklaringen kan bijgevolg niet blijken dat zij ernstige en veelvuldige pogingen heeft ondernomen om Grieks te leren, een beter betaalde job te vinden en (gedeelde) huisvesting.

De Raad acht het niet onredelijk om van de verzoekende partij, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat zij bij terugkeer naar Griekenland inspanningen levert om haar levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een duurzaam bestaan uit te bouwen. Gelet op haar zelfredzaamheid, die onder meer blijkt uit het feit dat zij erin slaagde om in Griekenland zelf een reisdocument aan te vragen en af te halen, in Griekenland rondreisde tussen de eilanden en het vasteland, een beetje Engels kan en erin slaagde om een mobiele telefoon en een powerbank aan te kopen die zij kon opladen door andere mensen aan te spreken (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 6-8), moet zij hiertoe in staat worden geacht.

Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van haar enige inspanning zal vergen om haar leven op te bouwen in Griekenland en er de taal aan te leren. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Betreffende de verklaringen van de verzoekende partij dat zij in Griekenland twee keer het slachtoffer werd van een beroving, bevat de bestreden beslissing de volgende, pertinente motivering:

"Waar uit uw verklaringen zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland twee keer het slachtoffer bent geworden van een beroving (CGVS, p.14) moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Immers blijkt uit uw verklaringen geenszins dat het een systematische persoonlijke vervolging betreft. Tevens kunnen er ook vraagtekens gezet worden bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen. Immers stemmen uw verklaringen op het CGVS niet overeen met de verklaringen die u aflegde op de DVZ. Daar stelde u namelijk dat u maar één keer werd aangevallen en spreekt u niet over een beroving. U stelt dat ze u sloegen (vragenlijst CGVS, vraag 4). Op het CGVS stelt u dan weer dat dit twee keer gebeurde, maar stelt u dat u wegliep en ze de spullen stalen die iedereen in het huis achterliet. Over enige vorm van fysiek geweld naar u toe spreekt u dan weer niet (CGVS, p.14). Ook stelt u dat u gepoogd zou hebben dit aan te kaarten bij de politie (CGVS, p.14). Het is echter opmerkelijk dat u hier dan geen documenten van zou hebben gekregen (ibid.). Ook zou u nadien niet meer terug naar de politie zijn geweest voor een stand van zaken (ibid.). Dit kan dan ook niet overtuigen en ondermijnt te meer de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen."

Door louter te beweren dat zij geen hulp kreeg van de politie en haar eerder afgelegde verklaringen te herhalen, ontkracht noch weerlegt zij de hierboven weergegeven, pertinente en terechte vaststellingen. Het gegeven dat de oorlog in Gaza uitbrak op hetzelfde moment (oktober 2023), volstaat niet als reden waarom de verzoekende partij voor haar vertrek uit Griekenland (eind februari 2024) nooit meer terug naar de politie is geweest voor een stand van zaken van het onderzoek.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt over de verklaringen van de verzoekende partij dat zij in Griekenland een keer gearresteerd werd door de politie toen zij aan het werk was:

“Tot slot zou u één keer gearresteerd zijn door de politie toen u aan het werk was (CGVS, p.12). Het is wederom vreemd dat u stelt tot twee keer toe voor een rechtbank te hebben moeten verschijnen, maar dat u geen idee heeft van wat u beschuldigd werd of ook maar enig document kan voorleggen van deze gebeurtenis (CGVS, p.12, 13). Dit ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan. Tevens zou u nadien gewoon zijn vrijgesproken en lijkt het erop dat het vooral uw werkgever was die gevisieerd werd door de autoriteiten (CGVS, p.13). Er kan uit dit incident dan ook geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden vastgesteld.”

Het gegeven dat de verzoekende partij op de hoogte is van de locatie van een politiebureau in Heraklion (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende info', NPO, p. 13), doet geenszins afbreuk aan de pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing. Door voorts louter haar eerdere verklaringen in dit verband te herhalen, werpt zij evenmin een ander licht op de reeds gemaakte beoordeling door de commissaris-generaal.

Voorts voert de verzoekende partij ook geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de bovenstaande vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij blijft daartoe evenwel in gebreke.

De verwijzing in het verzoekschrift naar Europese en internationale rechtspraak en rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

4.4.11. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

4.4.12. De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Zij toont niet aan dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze

aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Griekenland, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt zij aannemelijk dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat zij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

4.4.13. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van de verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Aangezien de verzoekende partij internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoekende partij zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht.

De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

4.5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4.6. Verder vereist de uiteenzetting van een rechtsmiddel dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, artikel 17, § 2 van het KB CGVS en de artikelen 18 en 47 van het

Handvest geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.7. Aangaande verzoekende partij haar verwijzing naar artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU, de artikelen 4 en 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU en de artikelen 33, 34 en 35 van de richtlijn 2013/32/EU, wordt opgemerkt dat deze bepalingen werden omgezet in nationale wetgeving. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan bijgevolg de schending van deze artikelen niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS